

Toto je piata časť príbehu.
 Prečítajte si ho a potom ho znova vytvorte!

PRVÁ POMOC

V jeden krásny letný deň sme zažili čosi, s čím sa školák tak často nestretne. Aby bolo jasné, kto to teraz opisuje, som to ja Ema, čiže Malina.

Tak teda: Chceli sme sa ísť bicyklovať na cyklistickom chodníku, a pretože Škorica sa za ten svet nevedela naučiť bicyklovať, Buchta si ju chcel posadiť do nákupného košíka, ktorý mal primontovaný na riadidlách svojho bicykla.

„Ja náhodou viem všetko!“ zaprotestovala Škorica, schmatla môj bicykel a opäť skúsila šliapať do pedálov. Neprešla ani meter a zrazu **BÁC!** Spadla ako hnilá hruška. Hneď zodvihla ruky a už sme vedeli, že niečo kúzelné vyvedie. A naozaj. Na mojom bicykli boli naraz uviazané desiatky nafúknutých farebných balónov, ktoré ho aj so Škoricou vyniesli do výšky.

Zatajil sa nám dych. Čo ak spadne? To by nedopadlo dobre! Našťastie opička dávala ruky pomaly dolu a bicykel začal klesať, až bezpečne pristál na chodníku.

„To už stačilo, Škorica!“ napomenul ju Buchta a posadil si ju do košíka. Nasadil si prilbu a opičke dal druhú – bola jej trochu veľká, ale pod bradou jej ju utiahol.

„Au! Načo mi dávaš ten hrniec!?“ bránila sa.

„To sa musí, Škorica. Na bicykli nesmieš ísť bez prilby. Chráni ti hlavu, keby sme spadli,“ odvetil jej a ešte viac jej prilbu utiahol.

A tak sme sa konečne vybrali na výlet. Škorici sa to po chvíli tal zapáčilo, že si musela zaspievať:

„Ja som tá opica,

opica Škorica,

opica Škoricová.

Taký kožuštek,

ako má Škorica,

nijaká opica nemá!”

Zapíšte si najdôležitejšie informácie z textu!

Poznámka môže byť:

pojmová mapa

tabuľka

kresba atď.

**Toto je piata časť príbehu.
Prečítajte si ho a potom ho znova vytvorte!**

Cyklistický chodník sa končil na križovatke, kde bola tabuľa s nápisom **ZOSTÚP Z BICYKLA**, čo znamenalo, že cez cestu sme mali prejsť pešo.

„Krunikšopa, antilopa!“ Prečo ste zastavili?“ hnevala sa opička. „Ved' nijaké auto nejde, mohli sme prejsť rýchlo na bicykli.“

„Nevšimla si si tú tabuľu?“ opýtala som sa. „Vari nevieš čítať?“

„Pravdaže viem,“ odvetila urazene. „No cesta je voľná, nemuseli sme zosadať z bicykla.“

„Príkazy treba dodržiavať, Škorica. Nie sme predsa v džungli, ale v meste,“ pridal sa Tyčka a Buchta ešte dodal: „Len pekne sed' v košíku. Cez cestu ideme pešo.“

Ajaj! Vôbec sme si nevšimli, že neposlušná Škorica zasa opatrne zodvihla labky a čosi si šepa popod nos.

Okolie sa odrazu zmenilo. Ocitli sme niekde v africkej džundli!

Okolo nás rástli vysoké palmy, pod nimi boli obrovské listy banánovníkov, nad nami šiekali papagáje, skákali maličké opičky a oproti nám ... Oproti nám stál veľký lev, ktorý nás uprene pozoroval. Zastali sme a nechápavo sme vyvalovali oči.

Škorica zatlieskala labkami. „Už sme v džungli, tu nie sú nijaké obmedzenia. Môžete sadáť na bicykle!“

„Počuj, Škorica, a čo ten lev?“ povedala som vystrašene. „Čo keď nás zožerie? Nie je tu nijaký cyklistický chodník, po ktorom by sme mu utiekli.“

„Detská, ten lev sa približuje,“ šepol Buchta, bledý ako stena.

„Škočí na nás. A ja som najtlstejší, najprv si určite pochutí na mne,“ jojkal.

Našťastie vo chvíli, keď sa lev chystal do skoku, a naozaj mieril rovno na Buchtu, opička rýchlo kúzlo zrušila a džungľa aj s levom zmizli.

„Uf,“ vydýchol si Buchta. „To nám, Škorica, nerob. Ved' ma mohol zožrať!“

Zapíšte si najdôležitejšie informácie z textu!

Poznámka môže byť:

pojmová mapa

tabuľka

kresba atď.

**Toto je piata časť príbehu.
Prečítajte si ho a potom ho znova vytvorte!**

Keď sme prešli cez križovatku, zasa sme nasadli na bicykle a po cyklotrase sme sa pustili ďalej do parku. Minuli sme dvoch spolužiakov, ktorí čosi opravovali na jednom bicykli. Čoskoro sa za nami ozvalo hlasné: „Pozóóór!“ a prefrnkli okolo nás, trielili ako blázni. Ani jeden nemal na hlave prilbu. S úškrnom sa obzreli dozadu, pyšní na seba, ako nás prebehli, a zrazu **TRESK!** Zrazili sa bicyklami a popadli na zem.

„Chichi, tak im treba!“ zasmiala sa Škorica, no keď sme sa k chlapcom priblížili, smiech ju rýchlo prešiel. Nebol to veru pekný pohľad. Jeden mal iba oškretý nos, ale bol otrasený. Sadol si na chodník a pustil sa do plaču. Ten druhý chalan sa však vôbec nahýbal!

Sklonila som sa k nemu a ucho som priložila k jeho tvári. Dýchal veľmi slabo. Položila som ho na bok, aby mu náhodou nezapadol jazyk. Po údere do hlavy bol v bezvedomí, so zapadnutým jazykom by sa mohol zadusiť. Viac som robiť nemohla. Prvú pomoc majú dávať dospelí, ale nik nablízku nebol.

Tyčka už vytáhoval mobil: „Aké číslo má prvá pomoc?“

„To by si mal vedieť,“ odvetila som rozrušene. „Volaj stodvanásť. Je to univerzálne číslo, voláme naň pri úrazoch aj pri požiari, keď potrebujeme akúkoľvek pomoc.“

Škorica vyskočila z košíka a pletla sa mi pod nohy. „Čo budeme robiť? Postavíme toho chalana na nohy? Máme vodu, dáme mu napit’. Alebo ho vodou oblejeme! To je nápad!“

Nebudame robiť nič, ak dýcha,“ namietla som. „Tyčka už privoláva pomoc. Počuješ? Presne opísal, kde sa nachádzame.“

„A to prečo?“ nechápala Škorica.

„Aby k nám záchranka trafila, ty múdra.“

„Áno, áno, ja som múdra!“ pritakala opička.

Všetko sa potom zbehlo rýchlo. Čoskoro bolo počuť kvílenie záchranky. Pribrzdila pri nás a vyskočili z nej lekár aj šofér.

Zapíšte si najdôležitejšie informácie z textu!

Poznámka môže byť:

pojmová mapa

tabuľka

kresba atď.

**Toto je piata časť príbehu.
Prečítajte si ho a potom ho znova vytvorte!**

Lekár rýchlo zhodnotil situáciu, potom otvoril kufrík, ležiacemu chlapcovi dal dýchací prístroj a jednu injekciu, po ktorej sa trochu prebral. Nato prehliadol aj druhého chlapca a povedal, že mal šťastie, keď sa pri takom páde nezranil. Slúbila som mu, že ho odvedieme domov a dáme vedieť rodičom toho zraneného, že ho záchranka odviezla do nemocnice.

„Nemusíme nikam volať, bývame v jednej bytovke, hneď sme tam,” ozval sa ten z chodníka. Už neplakal, oprašoval si tričko.

„Prečo nemáte prilby?” opýtala som ho.

„Mysleli sme si, že ich nepotrebujeme, že v nich budeme vyzerat' smiešne,” povedal so sklopeným zrakom a potom ticho poznamenal: „No mali sme ich mať ...”

Zakrátko bola záchranka preč.

„Kde je Škorica?” opýtal sa zrazu Tyčka. Pozrela som sa do diaľky za odchádzajúcou sanitkou. Na jej streche spokojne skácala opica. Škorica.

„Čo teraz?” zvolal Buchta.

„Teraz už nemôžeme urobiť nič. Azda naša Škorica trafi domov sama,” vzdychla som.

Všetko sme vybavili. So, spolužiakom sme šli za mamou zraneného chlapca. Hneď telefonovala do nemocnice a dozvedela sa, že jej syn je už pri vedomí, ale má otras mozgu, tak si ho tam nechajú na pozorovanie.

A čo opica Škorica? Našli sme ju v parku pred Jurovým domom. Spokojne si tam skákala a urobila aj zopár kotrmelcov.

„Ten chalan už hovorí lekármi! Všetko som videla na vlastné oči. Cez okno som skočila rojno do ošetrovne. Viete, ako sa všetci naľakali? Chceli volať policajtov, tak som zasa tým oknom ušla a som tu, aby som vám povedala, ako vás ten pán doktor chválil. Vraj ste sa zachovali správne, keď ste toho chlapca dali na bok a skontrolovali mu jazyk, aby sa v bezvedomí neudusil. A ja som bola pri tom, takže i ja som múdra! Aj ja som záchranka!”

Zapíšte si najdôležitejšie informácie z textu!

Poznámka môže byť:

pojmová mapa

tabuľka

kresba atď.

PRÁZDNINY S OPICOU ŠKORICOU

S15
T5
L2

Toto je piata časť príbehu.
 Prečítajte si ho a potom ho znova vytvorte!

Opica Škorica sa nedala zastaviť. Skákala, robila kotrmelce a pritom ustavične rapotala. Zrazu si však sadla a chytila sa za bradu. „Auuu! Zahryzla som si do jazyka! Už žaša. Som tiež zranená.“

Upokaj sa, Škorica, to ťa prejde. Najlepšie je chvíľu mlčať,“ poradila som jej. „To, čo sme dnes prežili, by si mala zapísať. Bolo to veľmi poučné. Platí ešte, že všetko budeš zapisovať ty?“

„Platí, chcem to zapísať, aj keď ma ten jazyk stále bolí!“

Ťyčka vytiahol s vrecka banán, ktorý mal príchystaný na výlet.

„Tu máš. Uvidíš, banán bolestivý jazyk vylieči, len jedz opatrne.“

Opička rada prijala oblúbenú pochúťku. „Jazyk už nebolí, iba trochu šušlem,“ povedala po chvíli a usmiala sa.

Večer u Jura poslušne napísala zopár dôležitých ponaučení.

Zapíšte si najdôležitejšie informácie z textu!

Poznámka môže byť:

pojmová mapa

tabuľka

kresba atď.